

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-!</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
ההוא דפלגינהו לנכסיה לאתתיה ולבניה, שירי חד דיקלא												◊	קלג.	
לית לה אלא חד דיקלא	סבר רבינא למימר:											■	קלג.	
אי לית לה, חד דיקלא נמי ליה אלא, מיגו דנחתא לדיקלא, נחתא נמי לכולהו נכסי.	רב יימר לרבינא:											◊	קלג.	
שכיב מרע שכתב כל נכסיו לאחר, רואין, אם ראוי ליורשו - נוטלן משום ירושה, ואם לאו - נוטלן משום מתנה.	רב הונא:											◊	קלג.	
גנבא גנובי למה לך? אי סבירא לך כרבי יוחנן בן ברוקה, אימא: הלכה כרבי יוחנן בן ברוקה, דהא שמעתתך כר' יוחנן בן ברוקה הוא דאזלא	רב נחמן:											◊	קלג.	
דלמא כי הא קאמרת: דההוא דהוה קא שכיב, ואמרו ליה: נכסיה למאן? דלמא לפלניא? ואמר להו: אלא למאן? ואמרת לן עלה: אם ראוי ליורשו - נוטלן משום ירושה, ואם לאו - נוטלן משום מתנה.	[רב נחמן]											^	קלג.	
אין, הכי קאמינא.	אמר ליה: [רב הונא]											!	קלג.	
למאי הלכתא?												◊	קלג.	
אם ראוי ליורשו - אלמנתו נזונית מנכסיו, ואם לאו - אין אלמנתו נזונית מנכסיו	סבר רב אדא בר אהבה קמיה דרבא למימר:											!	קלג.	
מיגרע גרעא? השתא בירושה דאורייתא אמרת: אלמנתו נזונית מנכסיו, במתנה דרבנן לא כל שכן	אמר ליה רבא:											◊	קלג.	
נכסי לך ואחריך לפלוני, אם היה ראשון ראוי ליורשו - אין לשני במקום ראשון כלום, שאין לשון מתנה אלא לשון ירושה, וירושה אין לה הפסק.	אלא אמר רבא: כדשלח רב אחא בר רב עויא, לדברי רבי יוחנן בן ברוקה:											!	◊	קלג.
והא אפסקה	רבא לרב נחמן:											◊	קלג.	
הוא סבר: יש לה הפסק, ורחמנא אמר: אין לה הפסק.	[רב נחמן]											!	קלג.	
ההוא דאמר ליה לחבריה: נכסי לך ואחריך לפלוני, וראשון ראוי ליורשו הוה, שכיב ראשון, אתא שני קא תבע	[סבר רב עיליש קמיה דרבא למימר]											◊	קלג:	
שני נמי שקיל	סבר רב עיליש קמיה דרבא למימר:											■	◊	קלג:
דייני דחצצתא הכי דייני, לאו היינו דשלח רב אחא בר רב עויא?	א"ל: [רבא]											◊	קלג:	
אכסוף.	[רב עיליש]											◊	קלג:	
קרי עליה: (ישעיהו ס') אני ה' בעתה אחישנה.	[רבא]											◊	קלג:	
הכותב את נכסיו לאחרים והניח את בניו - מה שעשה עשוי, אלא אין רוח חכמים נוחה הימנו	[רבנן]											■	קלג:	
אם לא היו בניו נוהגים כשורה - זכור לטוב.	רשב"ג:											■	קלג:	
מי פליגי רבנן עליה דרשב"ג, או לא?	איבעיא להו:											^	◊	קלג:
דיוסף בן יעזר היה לו בן שלא היה נוהג כשורה, הוה ליה עיליתא דדינרי, קם אקדשה.	ת"ש:											◊	קלג:	
אזיל נסיב בת גאדיל כלילי דינאי מלכא, אולידה דביתהו, זבין לה ביניתא, קרעה אשכח בה מרגליתא.												◊	קלג:	
אמרה ליה: לא תמטייה למלכא, דשקלי לה מינך בדמי קלילי, זיל אמטייה לגבי גזברי, ולא תשיימה את, דאמירתו לגביה כמסירתו להדיוט, אלא לשיימוה אינהו.												◊	קלג:	
אמטייה, שמוה בתלסרי עליאתא דדינרי.												◊	קלג:	
אמרי ליה: שבע איכא, שית ליכא.												◊	קלג:	
אמר להו: שבע הבו לי, שית הרי הן מוקדשות לשמים.												◊	קלג:	
עמדו וכתבו: יוסף בן יעזר הכניס אחת, ובנו הכניס שש.												◊	קלג:	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment
O מעשה-story

◌ קושיא-challenge
 ^ שאלה-question
 ! תירוץ-answer
 ■ ראייה-proof

מקרא-key:



בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ואיכא דאמרי: יוסף בן יעזר הכניס אחת, ובגו הוציא שבע.												◌
מדקא אמרי הכניס, מכלל דשפיר עבד.												!
אדרבה, מדקא אמרי הוציא, מכלל דלאו שפיר עבד												◌
אלא מהא ליכא למשמע מינה.												◌
מאי הוי עלה?												^
שינא, לא תהיה בי עבורי אחסנתא ואפילו מברא בישא לברא טבא, וכ"ש מברא לברתא.	ת"ש, דאמר ליה שמואל לרב יהודה:											◌
מעשה באדם אחד שלא היו בניו נוהגין כשורה, עמד וכתב נכסיו ליונתן בן עוזיאל.	ת"ר:											◌
מה עשה יונתן בן עוזיאל? מכר שלישי, והקדיש שלישי, והחזיר לבניו שלישי.	[יונתן בן עוזיאל]											◌
בא עליו שמאי במקלו ותרמילו.	[שמאי]											◌
א"ל: שמאי, אם אתה יכול להוציא את מה שמכרתי ומה שהקדשתי - אתה יכול להוציא מה שהחזרתי, אם לאו - אי אתה יכול להוציא מה שהחזרתי.	[יונתן בן עוזיאל]											◌
אמר: הטיח עלי בן עוזיאל הטיח עלי בן עוזיאל	[שמאי]											◌
מעיקרא מאי סבר?												◌
משום מעשה דבית חורון												!
מעשה בבית חורון באחד שהיה אביו מודר הימנו הנאה, והיה משיא בנו, ואמר לחבירו: הרי חצר וסעודה נתנין לך במתנה, ואינן לפניך אלא כדי שיבא אבא ויאכל עמנו בסעודה.	דתנן:											◌
אמר לו: אם שלי הן - הרי הן מוקדשין לשמים												◌
אמר לו: לא נתתי לך את שלי שתקדישם לשמים												◌
אמר לו: לא נתתי לי את שלך אלא שתהא אתה ואביך אוכלין ושותין ומרצין זה לזה, והיא עון תלוי בראשן												◌
כל מתנה שאינה שאם הקדישה מוקדשת - אינה מתנה.	אמרו חכמים:											◌
שמונים תלמידים היו לו להלל הזקן, שלשים מהן ראויים שתשרה עליהן כמשה רבינו, שלשים מהן ראויים שתעמוד להן חמה כיהושע בן נון, עשרים בינוניים.	תנו רבנן:											◌
גדול שבכולן יונתן בן עוזיאל, קטן שבכולן רבן יוחנן בן זכאי.												◌
אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי, שלא הניח מקרא ומשנה, גמרא, הלכות ואגדות, דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים, וקלין וחמורין, וגזרות שוות, ותקופות, וגמטריאות, ומשלות כובסים ומשלות שועלים, שיחת שדים ושיחת דקלים, ושיחת מלאכי השרת, ודבר גדול ודבר קטן, דבר גדול - מעשה מרכבה, ודבר קטן - הויית דאביי ורבא, לקיים מה שנאמר: (משלי ח') להנחיל אוהבי יש ואוצרותיהם אמלא.												◌
וכי מאחר דקטן שבכולם כן, גדול שבכולם על אחת כמה וכמה.												◌
אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל, בשעה שיושב ועוסק בתורה - כל עוף שפורח עליו נשרף.												◌
האומר זה בני - נאמן, זה אחי - אינו נאמן, ויטול עמו בחלקו.												◌
מת - יחזרו נכסים למקומן.												◌
נפלו לו נכסים ממקום אחר - יירשו אחיו עמו.												◌
זה בני נאמן למאי הלכתא?												◌
לירשו, ולפטור את אשתו מן היבום.	רב יהודה אמר שמואל:											◌

מימרא-statement **■**
 קושיא-challenge **⚡**
 שאלה-question **^**
 תירוץ-answer **!**
 ראיה-proof **■**
 חולקים-disputants **◆**
 נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review **◇**
 מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment **<**
 מעשה-story **O**
 מקרא-key:



בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ליורשו, פשיטא										⚡			
לפטור את אשתו מן היבום אצטריכא ליה.										!	◇	קלד:	
מי שאמר בשעת מיתתו יש לי בנים - נאמן, יש לי אחים - אינו נאמן	הא נמי תנינא:									⚡	◇	קלד:	
התם דלא מוחזק לן באח, הכא אף על גב דמוחזק ליה באח.										!	◇	קלד:	
מפני מה אמרו זה בני - נאמן? הואיל ובעל שאמר גרשתי את אשתי - נאמן.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:										■	קלד:	
מריה דאברהם, תלי תניא בדלא תניא	רב יוסף:									⚡		קלד:	
מפני מה אמרו זה בני נאמן? הואיל ובידו לגרשה.	אלא אי אתמר הכי איתמר, א"ר יהודה אמר שמואל:										■	◇	קלד:
השתא דאמרת: אמרינן הואיל, בעל שאמר גרשתי את אשתי - נאמן, הואיל ובידו לגרשה.	רב יוסף:										■	◇	קלד:
בעל שאמר גרשתי את אשתי - אינו נאמן.	כי אתא רב יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:										■	◇	קלד:
מנפח רב ששת בידיה, אזל ליה הואיל דרב יוסף.	[רב ששת]										○	קלד:	
איני?											⚡	קלד:	
בעל שאמר גרשתי את אשתי - נאמן	והא א"ר חייא בר אבין אמר רבי יוחנן:										⚡	◇	קלד:
לא קשיא: כאן למפרע, כאן להבא.											!	◇	קלד:
אמר למפרע, מהו להימוניה להבא? מי פלגינן דבורא, או לא פלגינן דבורא?	איבעיא להו:										^	◇	קלד:
פלגינן	חד: רב מאר/רב זביד	◆	!									◇	קלד:
לא פלגינן.	וחד: [רב מאר/רב זביד]	◆	!									◇	קלד:
מאי שנא מדרבא											⚡	קלד:	
איש פלוני בא על אשתי - הוא ואחר מצטרפין להורגו, להורגו ולא להורגה?	דאמר רבא:										⚡	◇	קלד:
בתרי גופי פלגינן, בחד גופא לא פלגינן.											!	◇	קלד:
ההוא דהוה קא שכיב, אמרו ליה: אתתיה למאן? אמר להו: חזיא לכהנא רבה											○	◇	קלה:
מאי ניחוש לה?	רבא:										■	◇	קלה:
בעל שאמר גרשתי את אשתי - נאמן.	הא אמר רב חייא בר אבא אמר ר' יוחנן:										■	◇	קלה:
בעל שאמר גרשתי את אשתי - אינו נאמן	א"ל אביי, והא כי אתא ר' יצחק בר יוסף אמר ר' יוחנן:										⚡	◇	קלה:
ולאו מי לא שנינהו: כאן למפרע וכאן להבא?	א"ל: [רבא]										!	קלה:	
ואשנויי ניקום ולסמוך?											⚡	קלה:	
חוש לה.	רבא לרב נתן בר אמי:										■	◇	קלה:
ההוא דהוה מוחזק לן דלית ליה אחי, ואמר בשעת מיתה דלית ליה אחי											○	◇	קלה:
מאי ליחוש לה? חדא, דמוחזק לן דלית ליה אחין ועוד, הא אמר בשעת מיתה דלית ליה.	רב יוסף:										■	◇	קלה:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראייה-proof
מקרא-key:	



בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא אמרי דאיכא עדים במדינת הים דידיע דאית ליה אחי?	אמר ליה אביי:									⚡		◇	קלה.
השתא מיהת הא ליתנהו קמן, לאו היינו דר' חנינא	[רב יוסף]									!		◇	קלה.
עדים בצד אסתן ותאסר?	דאמר רבי חנינא:									!		◇	קלה.
אם הקלנו בשבויה נקל באשת איש?	אמר ליה אביי:									⚡			קלה.
חוש לה.	רבא לרב נתן בר אמי:											◇	קלה.
זה אחי - אינו נאמן.												■	קלה. <
והנך מאי קאמרי?												⚡	קלה. ◇
אי קאמרי אחונא הוא												!	קלה.
אמאי יטול עמו בחלקו ותו לא?												⚡	קלה.
אלא דקא אמרי לאו אחינו הוא												!	קלה.
נפלו לו נכסים ממקום אחר - יירשו אחיו עמו	אימא סיפא:											⚡	קלה.
הא אמרי ליה לאו אחונא הוא												⚡	קלה.
לא צריכא דקא אמרי: אין אנו יודעין.												!	קלה. ◇
זאת אומרת: מנה לי בידך, והלה אומר איני יודע - פטור	רבא:											⚡	קלה. ◇
לעולם אימא לך: חייב, ושאני הכא, דכמנה לאחר בידך דמי.	אביי:											!	קלה. ◇
מת - יחזרו נכסים למקומן.												■	קלה. <
שבח שבחבו נכסים מאליהם, מהו? בשבח המגיע לכתפים לא תיבעי לך, דכי נפלו לו נכסים ממקום אחר דמי, כי תיבעי לך - בשבח שאינו מגיע לכתפים, כגון דיקלא ואלים, ארעא ואסקא שרטון, מאי?	בעי רבא:											⚡	קלה. ◇
תיקו.												■	קלה.
מי שמת ונמצאת דייתיקי קשורה על יריכו - הרי זו אינה כלום.												■	קלה. מ
זיכה בה לאחר, בין מן היורשין בין שאינן מן היורשין - דבריו קיימין.												■	קלה.
איזה היא דייתיקי? כל שכתוב בה: דא תהא למיקם ולהיות ואיזה היא מתנה? כל שכתוב בה: מהיום ולאחר מיתה.	תנו רבנן:											■	קלה. ג
אלא מהיום ולאחר מיתה הוא דהויא מתנה, מעכשיו לא הויא מתנה?												⚡	קלה.
הכי קאמר: איזו היא מתנת בריא שהיא כמתנת שכיב מרע דלא קני אלא לאחר מיתה? כל שכתוב בה: מהיום ולאחר מיתה.	אביי:											■	קלה. ◇
שכיב מרע שאמר כתבו ותנו מנה לפלוני ומת - אין כותבין ונותנין, שמא לא גמר להקנותו אלא בשטר, ואין שטר לאחר מיתה.	יתיב רבה בר רב הונא באכסדרא דבי רב, ויתיב וקאמר משמיה דר' יוחנן:											■	קלה. ◇
איזדהרו בה.	אמר להו רבי אלעזר:											■	קלה.
איזדהרו בה.	רב שיזבי: רבי אלעזר אמרה, ואמר להו רבי יוחנן:											■	קלה.
כותיה דרב שיזבי מסתברא, אי אמרת בשלמא רבי אלעזר אמרה, אצטריך רבי יוחנן לאסהודי עליה דר' אלעזר, אלא אי אמרת רבי יוחנן אמרה, אצטריך רבי אלעזר לאסהודי עליה דר' יוחנן רביה? ועוד, תא שמע דר' אלעזר אמרה	רב נחמן בר יצחק:											■	קלה. ◇

statement-מימרא statement-מירא
 challenge-קושיא challenge-קושיא
 question-שאלה question-שאלה
 answer-תירוץ answer-תירוץ
 proof-ראייה proof-ראייה

♦ חולקים-disputants
 ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review
 < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment
 O מעשה-story

מקרא-key:



Talmud Navigator

מאן דאמר	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בבא בתרא-יש נוחלין	מימרא											
דשלה רבין משמיה דרבי אבהו, הו' יודעים ששלה רבי אלעזר לגולה משום רבינו:	מאי תיבדק?											
כי אתא רב דימי אמר: כותבין, ואם לאו - אין כותבין.	בריא שאמר כתבו ותנו מנה לפלוני ומת - אין כותבין ונותנין											
הא שכיב מרע - כותבין ונותנין	והא מותיב לה, והוא מפרק לה: [ר' אבא בר ממל]											
היכי דמי מיפה את כח?	וקנינא מיניה מוסיף על מתנתא דא											
ה"נ דאמר: אף כתובו וחתומו והבו ליה.	הלכה: כותבין ונותנין.											
הלכה: כותבין ונותנין.	הלכה: כותבין ונותנין.											
הכותב נכסיו לבניו - צריך שיכתוב מהיום ולאחר מיתה, דברי רבי יהודה	[רבי יהודה]											
אינו צריך.	רבי יוסי:											
הכותב נכסיו לבנו לאחר מותו - האב אינו יכול למכור מפני שהן ברשות האב.												
מכר האב - מכורים עד שימות, מכר הבן - אין ללוקח בהן כלום עד שימות האב.												
וכי כתב מהיום ולאחר מיתה מאי הוי?	הא תנן:											
מהיום ולאחר מיתה - גט ואינו גט, ואם מת - חולצת ולא מתייבמת	התם מספקא לן אי תנאה הוי אי חזרה הוי, אבל הכא הכי קאמר ליה: גופא קני מהיום, פירא - לאחר מיתה.											
אינו צריך.	רבי יוסי:											
רבה בר אבוה חלש, על לגביה רב הונא ורב נחמן אמר ליה רב הונא לרב נחמן, בעי מיניה: הלכה כרבי יוסי או אין הלכה כר' יוסי?	[רב הונא]											
אמר ליה: טעמיה דרבי יוסי לא ידענא, הלכה איבעי מיניה?	[רב נחמן]											
אמר ליה: את בעי מיניה אי הלכה אי לא, וטעמיה אנא אמינא לך.	[רב הונא]											
בעא מיניה	[רב נחמן]											
הלכה כרבי יוסי.	אמר ליה [רבה בר אבוה], הכי אמר רב:											
בתר דנפקו, אמר ליה: היינו טעמיה דרבי יוסי, דאמר: זמנו של שטר מוכיח עליו.	[רב הונא]											
אינו צריך, מפני שזמנו של שטר מוכיח עליו.	תניא נמי הכי, רבי יוסי:											
בהקנאה, מהו?	בעא מיניה רבא מרב נחמן:											

<p>מזמרה- statement קושיא- challenge שאלה- question תירוץ- answer ראיה- proof</p>	<p>חולקים- disputants נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment מעשה- story</p>
<p>מקרא- key:</p>	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מאימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בהקנאה - אינו צריך.	אמר ליה: [רב נחמן]										!	◇
איכא אקנייתא דצריך, ואיכא אקנייתא דלא צריך, אקנייה וקנינא מיניה - לא צריך, קנינא מיניה ואקנייה - צריך.	רב פפי:										!	◇
מי איכא מידי, דאנן לא ידעינן וספרי ידעי?										?		
שאלוהו לספרי דאביי וידעי, ולספרי דרבא - וידעי.										○		
רב הונא בריה דרב בין אקנייה וקנינא מיניה, בין קנינא מיניה ואקנייה - לא צריך, ובדוכרן פתגמי דהוי באנפנא - פליגי.	רב הונא בריה דרב יהושע:										■	◇
אמריתה לשמעתא קמיה דרב זביד מנהרדעא	רב כהנא:										○	
אתון הכי מתניתו לה, אנן הכי מתנינן לה, אמר רבא אמר רב נחמן: בהקנאה - אינו צריך בין אקנייה וקנינא מיניה, בין קנינא מיניה, ואקנייה - לא צריך בדוכרן פתגמי דהוו באנפנא - פליגי.	ואמר ליה: [רב זביד]										■	
הכותב נכסיו לכנו לאחר מותו.												■
מכר הבן בחיי האב ומת הבן בחיי האב - אמר רבי יוחנן: לא קנה לוקח	איתמר: [רבי יוחנן]										◇	■
קנה לוקח.	ריש לקיש:										◇	■
רבי יוחנן אמר לא קנה לוקח, קנין פירות כקנין הגוף דמי	[רב יוחנן]										■	◇
וריש לקיש אמר קנה לוקח, קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי.	[ריש לקיש]										■	◇
והא איפליגו בה חדא זימנא											?	
המוכר שדהו לפירות - רבי יוחנן אמר: מביא וקורא	דאיתמר: [רבי יוחנן]										◇	■
מביא ואינו קורא.	ריש לקיש:										◇	■
רבי יוחנן אמר מביא וקורא קסבר: קנין פירות כקנין הגוף דמי	[רב יוחנן]										■	◇
וריש לקיש אמר מביא ואינו קורא, קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי	[ריש לקיש]										■	◇
אף על גב דבעלמא קנין פירות כקנין הגוף דמי, הכא אצטריך, סלקא דעתך אמינא: אבא לגבי בריה אחולי אחיל, קא משמע לן.	אמר לך ר' יוחנן:										!	◇
אף על גב דבעלמא קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, הכא אצטריך, סלקא דעתך אמינא: כל לגבי נפשיה, אפילו במקום בריה נפשיה עדיפא ליה, קא משמע לן.	ורבי שמעון בן לקיש אמר:										!	◇
נכסי לך, ואחריו יירש פלוני, ואחריו יירש פלוני - מת ראשון קנה שני, מת שני קנה שלישי, מת שני בחיי ראשון - יחזרו נכסים ליורשי ראשון	איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש:										■	◇
ואם איתא, ליורשי נתן מיבעי ליה											■	◇
אחריו שאני.	אמר ליה [ריש לקיש], כבר תרגמה רב הושעיא בבבל:										!	◇
אחריו שאני.	וכן רמי רבה בר רב הונא קמיה דרב, ואמר:										■	
יחזרו ליורשי נתן	והתניא:										?	◇
תנאי היא											!	◇
נכסי לך ואחריו לפלוני, ויורד ראשון ומכר ואכל - השני מוציא מיד הלקוחות, דברי רבי	דתניא: [רבי]										!	◇
אין לשני אלא מה ששייר ראשון.	רבן שמעון בן גמליאל:										!	◇
נכסי לך ואחריו לפלוני - יורד ראשון ומוכר ואוכל, דברי רבי	ורמינהו: [רבי]										■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה insertion of an earlier segment-מובאה של פסיקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראייה-</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוהלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אין לראשון אלא אכילת פירות בלבד.	רבן שמעון בן גמליאל:	◊										
קשיא דרבי אדרבי, ודרשב"ג אדרשב"ג.		◊										
דרבי אדרבי לא קשיא: הא לגופא, הא לפירא		◊										
דרשב"ג אדרשב"ג לא קשיא: הא לכתחלה, הא דיעבד.		◊										
איזהו רשע ערום? זה המשיא עצה למכור בנכסים כרבן שמעון בן גמליאל.	אביי:	◊										
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל ומודה, שאם נתנן במתנת שכיב מרע - לא עשה כלום.	רבי יוחנן:	◊										
מאי טעמא?		◊										
מתנת שכיב מרע לא קנה אלא לאחר מיתה, וכבר קדמו אחריו.	אביי:	◊										
ומי אמר אביי הכי?		◊										
מתנת שכיב מרע מאימתי קנה? אביי אמר: עם גמר מיתה	והא איתמר: [אביי]	◊										
לאחר גמר מיתה	רבא:	◊										
הדר ביה אביי מההיא.		◊										
ממאי דמההיא הדר ביה? דלמא מהא הדר ביה		◊										
לא סלקא דעתך		◊										
זה גיטך אם מתי, זה גיטך מחולי זה, זה גיטך לאחר מיתה - לא אמר כלום.	דתנן:	◊										
הלכה כרשב"ג, ואפילו היו בהן עבדים והוציאן לחירות.	רבי זורא א"ר יוחנן:	◊										
פשיטא		◊										
מהו דתימא א"ל: למיעבד איסורא לא יהינן לך, קא משמע לך.		◊										
הלכה כרבן שמעון בן גמליאל, ואפי' עשאן תכריכין למת.	רב יוסף אמר רבי יוחנן:	◊										
פשיטא		◊										
מהו דתימא: לשוינהו איסורי הנאה לא יהבי לך, קא משמע לך.		◊										
אתרוג זה נתון לך במתנה ואחריו לפלוני, נטלו ראשון ויצא בו - באנו למחלוקת רבי ורשב"ג.	דרש רב נחמן בר רב חסדא:	◊										
ע"כ לא פליגי רבי ורשב"ג התם - אלא דמר סבר: קנין פירות קנין הגוף דמי, ומר סבר: קנין פירות לאו כקנין הגוף דמי, אלא הכא - אי מיפק לא נפיק ביה, למאי יהביה ניהליה?	מתקיף לה רב נחמן בר יצחק:	◊										
אלא מיפק - דכולי עלמא לא פליגי דנפיק ביה, מכרה או אכלה - באנו למחלוקת רבי ורבן שמעון בן גמליאל.		◊										
האחיז שקנו אתרוג בתפוסת הבית, נטלו אחד מהן ויצא בו, אם יכול לאוכלו - יצא, ואם לאו - לא יצא ודוקא דאיכא אתרוג לכל חד וחד.	רבה בר רב הונא:	◊										
אתרוג זה נתון לך במתנה ע"מ שתחזירהו לי, נטלו ויצא בו, החזירו - יצא, לא החזירו - לא יצא.	רבא:	◊										
קא משמע לך: דמתנה על מנת להחזיר שמה מתנה.		◊										
ההיא איתא דהוה לה דיקלא בארעא דרב ביבי בר אביי, כל אימת דהוה אזלא למיגוריה הוה קפיד עילוה, אקניתייה ניהליה כל שני חייו		◊										
אזל איהו אקנייה ניהליה לבנו קטן	[רב ביבי בר אביי]	◊										

<p>◆ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
משום דאתו ממולאי אמריתו מילי מוליאתא? אפילו רשב"ג לא קאמר אלא לאחר, אבל לעצמו לא.	רב הונא בריה דרב יהושע:												◇
שור זה נתון לך במתנה על מנת שתחזירה לי, הקדישו והחזירו - ה"ז מוקדש ומוחזר.	רבא אמר רב נחמן:												■
מאי אהדריה?	רבא לרב נחמן:											⚡	
חזינן, אי אמר ליה על מנת שתחזירה - הא אהדריה, אי א"ל על מנת שתחזירהו לי - מידי דחוי ליה קאמר ליה.	אלא אמר רב אשי:												◇
הכותב נכסיו לאחר, ואמר הלה אי אפשי בהן - קנה, ואפילו עומד וצווח	רב יהודה אמר שמואל:												◇
לא קנה.	רבי יוחנן:												■
ולא פליגי: כאן בצווח מעיקרא, כאן בשותק מעיקרא ולבסוף צווח.	רבי אבא בר ממל:												◇
זיכה לו על ידי אחר, ושתק ולבסוף צווח - באנו למחלוקת רבן שמעון בן גמליאל ורבנן	רב נחמן בר יצחק:												
הכותב נכסיו לאחר והיו בהן עבדים, ואמר הלה אי אפשי בהן, אם היה רבן שני כהן - הרי אלו אוכלין בתרומה	דתניא: [ת"ק]												◇
כיון שאמר הלה אי אפשי בהן - כבר זכו בהן יורשין	רבן שמעון בן גמליאל:												◇
ות"ק, אפילו עומד וצווח	והוינן בה:												⚡
בצווח מעיקרו דכולי עלמא לא פליגי דלא קני, שתק ולבסוף צווח - דכולי עלמא לא פליגי דקני, כי פליגי - שזיכה לו על ידי אחר ושתק ולבסוף צווח	רבא, ואיתימא רבי יוחנן:												◇
מדשתיק קנינהו, והאי דקא צווח - מהדר הוא דקא ביה	דתנא קמא סבר:												■
הוכיח סופו על תחלתו, והאי דלא צווח עד השתא - דסבר: כי לא מטו לידי מאי אצוח.	ורבן שמעון בן גמליאל סבר:												■
שכיב מרע שאמר תנו מאתים זו לפלוני, ושלוש מאות לפלוני, וארבע מאות לפלוני - אין אומרין כל הקודם בשטר זוכה, לפיכך יצא עליו שטר חוב - גובה מכולם, אבל אמר תנו מאתים זו לפלוני, ואחריו לפלוני, ואחריו לפלוני - אומרין כל הקודם בשטר זוכה, לפיכך יצא עליו שט"ח - גובה מן האחרון, אין לו - גובה משלפניו, אין לו - גובה משלפני פניו.	תנו רבנן:												◇
שכיב מרע שאמר תנו מאתים זו לפלוני בני בכור כראוי לו - נוטלן ונוטל את בכורתו, אם אמר בבכורתו - ידו על העליונה, רצה נוטלן, רצה נוטל בכורתו	תנו רבנן:												◇
ושכיב מרע שאמר תנו מאתים זו לפלוני אשתי כראוי לה - נוטלתן ונוטלת את כתובתה, אם אמר בכתובתה - ידה על העליונה, רצה נוטלתן, רצה נוטלת כתובתה													◇
ושכיב מרע שאמר תנו מאתים זו לפלוני בעל חובי כראוי לו - נוטלן ונוטל את חובו, ואם אמר בחובו - נוטלן בחובו.													◇
משום דאמר כראוי לו, נוטלן ונוטל את חובו? ודלמא כראוי לו בחובו קאמר													⚡
הא מני? רבי עקיבא היא, דדייק לישנא יתירא	רב נחמן, אמר לי הונא:												!
ולא את הבור ולא את הדות - אף על פי שכתב לו עומקא ורומא, וצריך ליקח לו דרך, דברי רבי עקיבא	דתנן: [רבי עקיבא]												◇
אין צריך ליקח לו דרך	חכמים:												◇
ומודה ר"ע, בזמן שאמר לו חוץ מאלו - שאינו צריך ליקח לו דרך	[רבי עקיבא]												◇
אלמא, כיון דלא צריך וקאמר - לטפויי מלתא קאתי													!
הכא נמי כיון דלא צריך וקאמר - לטפויי מלתא קא אתי.													!
שכיב מרע שאמר מנה יש לי אצל פלוני - העדים כותבין אף על פי שאין מכירין, לפיכך כשהוא גובה - צריך להביא ראיה, דברי ר' מאיר	תנו רבנן: [רבי מאיר]												◇
אין כותבין א"כ מכירין, לפיכך כשהוא גובה - אין צריך להביא ראיה.	חכמים:												◇
אין כותבין	רב נחמן, אמר לי הונא, תנא, רבי מאיר:												◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement קושיא-challenge שאלה-question תירוץ-answer! ראיה-proof
מקרא-key:	



בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כותבין	חכמים:				◆	■	◇						קלח:
ואף רבי מאיר לא אמר אלא משום בית דין טועין.					■	■							קלח:
הלכתא: אין חוששין לבית דין טועין.	רב דימי מנהרדעא					■							קלח:
ומאי שנא מדרבא					⚡								קלח:
אין חולצין אלא אם כן מכירין, ואין ממאנין אלא אם כן מכירין, לפיכך כותבין גט חליצה וגט מיאון ואע"פ שאין מכירין משום דחוששין לב"ד טועין	דאמר רבא:				■	⚡							קלח:
לא, ב"ד בתר בית דינא לא דייקי, בית דינא בתר עדים דייקי.											!		קלח:
האב תולש ומאכיל לכל מי שירצה, ומה שהניח תלוש - הרי הוא של יורשין.													קלח:
תלוש - אין, מחובר - לא													קלח:
שמין את המחוברין ללוקח	והא תניא:												קלט:
לא קשיא: כאן בבנו, כאן באחר, הואיל ודעתו של אדם קרובה אצל בנו.	עולא:												קלט:
הניח בנים גדולים וקטנים - אין הגדולים מתפרנסין על ידי הקטנים, ולא הקטנים נוזנין על הגדולים, אלא חולקין בשוה.													קלט:
נשאו הגדולים - ישאו הקטנים, ואם אמרו קטנים: הרי אנו נושאים כדרך שנשאתם אתם - אין שומעין להם, אלא מה שנתן להם אביהם נתן.													קלט:
הניח בנות גדולות וקטנות - אין הגדולות מתפרנסות על ידי הקטנות, ולא הקטנות נוזנות על הגדולות, אלא חולקות בשוה.													קלט:
נשאו גדולות - ישאו קטנות, ואם אמרו קטנות: הרי אנו נושאות כדרך שנשאתם אתם - אין שומעין להן.													קלט:
זה חומר בבנות מבכנים: שהבנות נוזנות על הבנים ואין נוזנות על הבנות.													קלט:
האי גדול אחי דלכש ואיכסי מביתא - מאי דעבד עבד.	רבא:												קלט:
אין הגדולים מתפרנסין על הקטנים	והא אנן תנן:												קלט:
מתנלי בשרכא.													קלט:
שרכא, פשיטא													קלט:
מהו דתימא: ניחא להו דלא נינוול, קמ"ל.													קלט:
נשאו גדולים ישאו קטנים.													קלט:
מאי קאמר?													קלט:
הכי קאמר: נשאו גדולים לאחר מיתת אביהן - ישאו קטנים לאחר מיתת אביהן, אבל נשאו גדולים בחיי אביהן, ואמרו קטנים לאחר מיתת אביהן: הרי אנו נושאים כדרך שנשאתם אתם - אין שומעין להן, אלא מה שנתן להן אביהן נתן.	רב יהודה:												קלט:
הניח בנות גדולות וקטנות.													קלט:
לוותה ואלכה ועמדה ונשאת, בעל לוקח הוי או יורש הוי? לוקח הוי, ומלוה על פה אינו גובה מן הלוקחות, או דלמא יורש הוי, ומלוה על פה גובה מן היורשין?	שלח ליה אבוה בר גניבא לרבא, ילמדנו רבינו:												קלט:
נשאו גדולות - ישאו קטנות	אמר ליה[רבא], תנינא:												קלט:
מאי לאו נשאו גדולות לבעל - ישאו קטנות מבעל													קלט:
לא, נשאו גדולות לבעל - ישאו קטנות לבעל.													קלט:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	statement-מימרא ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	



בבא בתרא-יש נוחלין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
איני?									⚡			קלט
נשאו גדולות לבעל - ישאו קטנות מבעל	והא תני ר' חייא:								⚡		◇	קלט
דלמא שאני פרנסה, דאית לה קלא.									!		◇	קלט
מי שמת והניח אלמנה ובת - אלמנתו נזונת מנכסיו, נשאת הבת - אלמנתו נזונת מנכסיו, מתה הבת - אמר רב יהודה בן אחותו של ר' יוסי ברבי חנינא, ע"י היה מעשה ואמרו: אלמנתו נזונת מנכסיו	רב פפא לרבא, לאו היינו דשלת רבין באגרתיה:								!		◇	קלט
אי אמרת בשלמא יורש הוי, משום הכי אלמנתו נזונת מנכסיו, אלא אי אמרת לוקח הוי, אמאי נזונת מנכסיו?									!			קלט
אי לא דשלת רבין, אנן לא ידעינן?	אביי:								⚡		◇	קלט
אלו הן שאין חוזרין ביובל: הבכורה, והיורש את אשתו	והא תנן:								⚡		◇	קלט
והשתא דשלת מי ידעינן?	אמר ליה רבא:								⚡		◇	קלט:
באושא התקינן, האשה שמכרה נכסי מלוג בחיי בעלה ומתה - הבעל מוציא מיד הלקוחות	האמר ר' יוסי בר' חנינא:								⚡		◇	קלט:
בעל - שווהו רבנן כיוורש ושווהו רבנן כלוקח, והיכא דטבא ליה עבדו ליה, גבי יובל - שווהו רבנן כיוורש משום פסידא דידיה, גבי דר' יוסי בר' חנינא - שווהו רבנן כלוקח משום פסידא דידיה, גבי דרבין - משום פסידא דאלמנה שווהו רבנן כיוורש.	אלא אמר רב אשי:								!		◇	קלט:
והא גבי דר' יוסי בר' חנינא דאיכא פסידא ללקוחות, ושווהו רבנן כלוקח									⚡		◇	קלט:
התם אינהו אפסידו אנפשייהו, כיון דאיכא בעל, לא איבעי להו למיזבן מאיתתא דיתבא תותי גברא.									!		◇	קלט:
הדרן עלך יש נוחלין												